

foreliggende Forslag, en Tendens, jeg altsaa mener, man kan notere med Tilfredsstillelse. Hvem der skal rejse Spørgsmaalet om denne Forhandling, opfatter jeg som noget af mere underordnet Betydning.

Martin Olsen: Den ærede Ordfører for Flertallet har nu overfor ærede Medlemmer, som have haft Ordet i denne Sag, villet hævde, at det var ganske uberettiget, naar nogle ærede Medlemmer paastod, at Flertallet ikke vilde yde noget til de arbejdsløse, og han har saa henvist til, at det, der var Strid om, var ikke, hvorvidt Kommunerne skulde gøre det eller ikke — om det var Udvalget nemlig enig —, men det var Størrelsen af Statstilskuddet. Ja, det maa nu tages saa som saa. Jeg har hævdet paa Socialdemokraternes Vegne, at det, Flertallet foreslaar, intet er, idet 50,000 Kr. aldeles ikke ville være nok til at dække Kommunernes Udlæg. Derfor mente vi, at der maatte mere til. Der maatte til en almindelig Erklæring ved Lov om, at Kommunerne faa refunderet en Del af, hvad de yde til Arbejdsløsheds-kasser og Hjælpekasser uden Begrænsning, og der er en betydelig Forskel paa det og det Standpunkt, den ærede Ordfører indtager paa Flertallets Vegne. Men Diskussionen har dog vist, synes jeg, at der fra den ærede Ordførers, og dermed vel ogsaa fra Flertallets Side, er Tilbøjelighed til at forhandle videre om det, der er Parterne imellem, og det kan kun glæde os.

Jeg vil dog gøre et Par Bemærkninger om det, den ærede Ordfører fremsatte: at naar et Medlem fra København stod op og klagede over, at der ikke var ydet tilstrækkeligt, var det i første Linie en Bebrejdelse mod Københavns Kommune. Det maa jeg bestemt tilbagevise med Henvi-ning til, at det, som jeg har hævdet, ikke alene er en kommunal Sag, men en Samfunds-, en Stats-sag. Vi have paapeget, at det ikke er i Københavns Kommune alene, der er Arbejdsløshed, men det er over det hele Land, og det er tilstrækkelig oplyst, at der den 23. Januar var i København 11,261 arbejdsløse og i det øvrige Land over 9,000. Man kan derfor ikke sige, at det er Københavns Kommune alene, det drejer sig om, og det ærede Medlem har ikke kunnet oplyse os om, at andre Kommuner ere gaaede mere rundhaandet til Værks end Københavns Kommune. Men det, det hele Tiden drejer sig om, er, at vi skulle blive satte i Stand til at sige til Kommunerne: Vær saa god, kom nu med mange Penge til de arbejdsløse, I faa Halv-

delen refunderet. Hvis det siges, er jeg overbevist om, at ingen Kommune, navnlig med den nuværende Sammensætning af Kommunalbestyrelserne, vil være i Stand til at sidde Anmodninger fra de arbejdsløses Side overhørig. Det have de gjort hidtil i store Kommuner, det ved det ærede Medlem maaske ikke, men det vide vi andre.

Saa sagde den ærede Ordfører, at Lovgivningsmagten er ikke den Adresse, vi skulle henvende os til. Det kan jeg ikke ret begribe. Jeg synes netop, det er her, vi skulle henvende os, fordi Regeringen og Rigsdagen sidder paa Kassen, paa Statens Midler, som ere i Stand til at hjælpe. Vi have sagt: Der er jo Penge; hvorfor saa ikke hjælpe? Jeg forstaaer ikke ret dette, at Lovgivningsmagten ikke skulde være Adressen at gaa til, naar vi i øvrigt ere enige om, at Fordelingskomitéen skal være de forskellige Kommuner. Det er en Sag for sig, men vi have Lov at komme til Staten og sige: Vi skulle have Penge, saa Kommunerne bedre blive i Stand til at yde Hjælp til de arbejdsløse.

Det synes jeg, man ikke bør bortfor-klare og udviske ved at sige, at vi ere enige om, at det kun er Kommunerne, det drejer sig om, det ere vi aldeles ikke. Vi ere enige om, at det er Redskabet, men Staten skal være medvirkende og tilskyde Halvdelen, og det bliver noget ganske andet.

Den ærede Ordfører har gentagne Gange hævdet — den enkelte Gang kunde det maaske være en Fejltagelse, det skulde jeg ikke hænge mig i —, at Flertallet er villigt til at yde $\frac{1}{3}$. Men det er det ikke. Man er villig til at tilskyde 50,000 Kr. til den Sum, der er, men skal det tages bogstaveligt, betyder det ikke $\frac{1}{3}$. Jeg kan forstaa, hvis den ærede Ordfører og Ministeren sagde: De 250,000 Kr., der staa i Loven om Hjælpekasser, er at betragte som en Sum i Lighed med de Summer, der staa i Loven om Sygekasserne, Loven om Alderdomsunderstøttelsen og Loven om Arbejdsløsheds-kasserne, og Staten maa selvfølgelig finde sig i, at denne Sum overskrides. Saa har den ærede Ordfører Ret, saa er det rigtigt, at Flertallet vil tilskyde $\frac{1}{3}$, og saa have vi nærmet os hinanden saa meget, at vi maaske kunne naa til Enighed, men det er ikke sagt, og forinden dette siges, maa vi holde paa, at der skal en særlig Lovbestemmelse til for at slaa fast, at Kommunerne have Ret til at faa en Del refunderet, efter vort Forslag Halvdelen. Jeg kan derfor ikke se, at den